U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **A. L.,** zastoupen Jiřím Šrámkem, advokátem se sídlem Palackého 205, Rumburk, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 7. 2. 2012, č. j. 46 Az 2/2011 - 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce - advokátovi Jiřímu Šrámkovi - **se určuje** na odměně za zastupování a na náhradě hotových výdajů částka ve výši 2.400 Kč, která mu bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Praze (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 7. 2. 2012, č. j. 46 Az 2/2011 - 42, zamítl žalobu podanou žalobcem A. L. (dále také „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 21. 9. 2011, č. j. OAM-191/LE-BE02-ZA04-2011, kterým byla jako zjevně nedůvodná zamítnuta žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden zákonem č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Ve věcech azylu v nové úpravě institutu nepřijatelnosti (§ 104a s. ř. s.) je nyní kasační stížnost mimořádným opravným prostředkem omezeným na případy objektivní nutnosti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Z těchto důvodů bude kasační stížnost ve věcech azylu přijata k projednání jen tehdy, jestliže rozhodování o ní umožní Nejvyššímu správnímu soudu zároveň plnit obecnější sjednocující funkci v systému správního soudnictví. S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že stěžovateli byla soudní procesní ochrana již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele (který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti) je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je proto třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či tedy spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.) apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.). Pokud tedy kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je způsobem výše naznačeným zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by byl nepochybně stejný závěr. Je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je však rovněž uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci konstatuje, že stěžovatel opírá námitky kasační stížnosti o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel především uvedl, že v průběhu válečného konfliktu na Balkánském polostrově pomáhal organizovat odchod svých kamarádů do Kosovské osvobozenecké armády, kteří ve válce později padli. Jedna z pozůstalých rodin ho viní ze smrti svého příbuzného a je odhodlána se mstít. Princip krevní msty má totiž v Kosovu velmi hlubokou tradici a ve své původní žalobě o tom nabídl velmi závažné důkazy. Již tehdy se vyjadřoval k neaplikování ust. § 14a zákona o azylu, neboť v jeho případě existují opravdu důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do Kosova, hrozilo by mu nebezpečí vážné újmy. Ostatně i Česká republika musí dodržovat čl. 2 a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a nesmí vystavovat jednotlivce nebezpečí ztráty života či hrozbě mučení nebo nelidského zacházení ze strany jiných veřejných či soukromých osob. Krajský soud však na uvedené argumenty při svém rozhodování nevzal zřetel a spokojil se s pohledem žalovaného na uvedenou problematiku. Správní soud zaujal rovněž chybný právní názor na podstatu jeho současného trvalého vztahu s družkou na území České republiky, ačkoliv se již v předchozím řízení podrobně vyjadřoval ke svému osobnímu a rodinnému životu a zdůrazňoval všechny okolnosti uvedeného vztahu. Stěžovatel z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ze spisového materiálu vyplývá, že se ve věci stěžovatele A. L. jedná v pořadí o třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky.

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 15. 5. 2001, č. j. OAM-548/VL-10-04-2001, nebyl stěžovateli udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a nebyla na něho vztažena ani překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Rozklad stěžovatele byl pak zamítnut rozhodnutím ministra vnitra ze dne 4. 12. 2003, č. j. OAM-805/AŘ-2002 a rozhodnutí vydané v prvním stupni bylo potvrzeno. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2004, č. j. 10 Az 15/2004 - 27, byla zamítnuta žaloba stěžovatele směřující proti rozhodnutí o rozkladu. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2006, č. j. 6 Azs 473/2004 - 67, byla posléze zamítnuta kasační stížnost A. L. proti uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze.

Rozhodnutím Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Ostrava, oddělení cizinecké policie Vyšní Lhoty, ze dne 19. 12. 2007, č. j. SCPP-939-11/OV-XII-2007, bylo A. L. pravomocně uloženo správní vyhoštění s tím, že doba po kterou nelze tomuto cizinci umožnit vstup na území České republiky se stanoví na 10 let.

Rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorátu cizinecké policie letiště Praha Ruzyně ze dne 5. 8. 2011, č. j. CPR-8140-14/ČJ-2011-004112, byl A. L. zajištěn na dobu 70 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, a to za účelem správního vyhoštění z území členských států EU. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 23. 8. 2005, sp. zn. 4 T 118/2005 byl A. L. odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 2 roků a k trestu vyhoštění na 5 let a rozsudkem téhož okresního soudu ze dne 21. 3. 2006, sp. zn. 4 T 34/2006 byl A. L. posléze odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 4 let a k trestu vyhoštění na dobu neurčitou. Dne 29. 11. 2007 pak byl A. L. na základě usnesení Okresního soudu v Mostě č. j. 31 PP 57/2007-23, podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody. Z uvedených důvodů byl tento cizinec zařazen od 5. 6. 2011 do 5. 6. 2021 do policejní evidence jako nežádoucí osoba.

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 10. 6. 2009, č. j. OAM-11/VL-07-K01-2008, pak stěžovateli nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 5. 2010, č. j. 29 Az 16/2009 - 29, byla zamítnuta žaloba stěžovatele směřující proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2011, č. j. 6 Azs 34/2010 - 89, byla posléze odmítnuta pro nepřijatelnost kasační stížnost A. L. proti uvedenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové.

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 21. 9. 2011, č. j. OAM-191/LE-BE02-ZA04-2011, byla jako zjevně nedůvodná zamítnuta žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 7. 2. 2012, č. j. 46 Az 2/2011 - 29, byla zamítnuta žaloba stěžovatele směřující proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné. O kasační stížnosti stěžovatele je rozhodováno tímto usnesením Nejvyššího správního soudu.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti vznesl v zásadě jen dvě námitky. Především vyslovil obavy, že bude v případě návratu do Kosova zabit z důvodu krevní msty za smrt kamarádů, jejichž odchod do Kosovské osvobozenecké armády pomáhal organizovat (dostatečným důkazem je podle stěžovatele zejména násilná smrt jeho otce) a že krajský soud nesprávně posoudil okolnosti jeho rodinného života se svou družkou na území České republiky.

Kasační stížnost nepřináší žádné konkrétní skutkové či právní argumenty a jen opakuje jednotlivá tvrzení stěžovatele, k nimž se jak správní orgán tak i krajský soud vyjádřily ve svých rozhodnutích.

Pokud jde o tvrzení stěžovatele ve vztahu k jím uváděnému ohrožení jeho života z důvodu krevní msty, nutno poukázat na to, že k této problematice se již vyjádřil Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 29. 3. 2011, č. j. 6 Azs 34/2010 - 89, dostupném na www.nssoud.cz, kterým byla odmítnuta pro nepřijatelnost kasační stížnost A. L. proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 5. 2010, č. j. 29 Az 16/2009 - 29, jímž byla zamítnuta žaloba stěžovatele směřující proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany.

Nejvyšší správní soud v uvedeném usnesení mimo jiné vyslovil, že: *„Další stěžovatelova námitka směřuje k tomu, že žalovaný nedostatečně posoudil jeho situaci ve vztahu ke Kosovu, kde stěžovateli údajně hrozí krevní msta ze strany rodin jeho kamarádů, kteří padli ve válce a jejichž odchod k UCK stěžovatel zorganizoval. … Žalovaný výpověď stěžovatele o hrozící krevní mstě v Kosovu vyhodnotil jak nevěrohodnou, neboť podle názoru žalovaného je velmi nepravděpodobné, že by rodiny padlých kamarádů pociťovaly vůči stěžovateli zášť za to, že zorganizoval jejich odchod do UCK, která je vnímána v prostředí Albánců jako symbol boje za nezávislost. Dále žalovaný upozorňuje, že v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany se stěžovatel vůbec nezmínil o obavách z ohrožení krevní mstou v oblasti Kosova. Tento rozpor v nynějším řízení o udělení mezinárodní ochrany zdůvodnil pouze tak, že předpokládal zklidnění tohoto problému. Problém posuzování věrohodnosti výpovědi žadatele o poskytnutí mezinárodní ochrany je řešen judikaturou Nejvyššího správního soudu. V souvislosti s projednávanou otázkou lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, sp. zn. 7 Azs 25/2008, dostupný na www.nssoud.cz, kde se uvádí: „Jelikož zpravidla není v možnostech žadatele v řízení o udělení mezinárodní ochrany prokázat svá tvrzení jiným způsobem než svou výpovědí, je srovnání jím uváděných skutečností zásadním kritériem pro posouzení jejich věrohodnosti. Pokud se ve výpovědích žadatele vyskytuje značné množství rozporů, které není schopen zdůvodnit, nelze ministerstvu vytýkat, že k nim přistupuje s určitou mírou pochybností.“ Přitom v projednávané věci je podle názoru zdejšího soudu dáno větší množství rozporů, které činí tvrzení stěžovatele o hrozící krevní mstě v Kosovu nevěrohodným. K rozporům, na které poukazuje v odůvodnění rozhodnutí žalovaný, podotýká zdejší soud, že se jeví jako velmi nepravděpodobné, že by stěžovatel své obavy z hrozící krevní msty v Kosovu v řízení o své první žádosti o azyl zamlčel, když jejich uvedení mohlo být pouze v jeho prospěch. Z výpovědi stěžovatele také nevyplývá, že by měl nějakým způsobem smrt svých kamarádů ve válce přímo zavinit, stěžovatel tedy netvrdí ani věrohodný důvod proč by jejich rodiny měly na stěžovatele uvalit krevní mstu. Přitom konkrétní důkazy dokládající existenci tohoto ohrožení své osoby stěžovatel žalovanému nepředložil a podle názoru zdejšího soudu by ani zjištění obecných informací o krevní mstě v Kosovu a počtu jejich*

obětí, které stěžovatel podle svých slov při rozhodování žalovaného postrádal, nemohlo vést k odstranění pochybností o věrohodnosti stěžovatelem tvrzených obav z krevní msty v Kosovu. Také tato námitka stěžovatele je tedy nepřípadná".

Nejvyšší správní soud, který nyní rozhoduje o kasační stížnosti stěžovatele, nemá žádný důvod odchylovat se v popsaném směru od závěrů vyslovených již v uvedeném usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2011, č. j. 6 Azs 34/2010 - 89. Je tomu tak proto, že nyní jde prakticky o stejnou věc téhož stěžovatele s velmi malým časovým odstupem od předchozí věci (nové správní rozhodnutí ze dne 21. 9. 2011 a navazující rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 2. 2012), a při nezměněném skutkovém a právním stavu by výsledkem nového přezkumu byl nepochybně stejný závěr.

Ostatně stěžovatelovo tvrzení o obavě z příbuzných kamarádů, kteří ve válce zahynuli, nelze podřadit pod žádný z důvodů pro udělení azylu vyjmenovaných taxativně v ust. § 12 zákona o azylu. Stěžovatel tedy nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu. Stěžovatel však nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Nebylo zjištěno, a ani sám netvrdil, že by mu ve státě, jehož je státním občanem hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je občanem. Stěžovatel se se svými obavami, které ale ničím konkrétním nedoložil, nikdy neobrátil na příslušné orgány svého státu a nemůže tedy tvrdit, že by mu tyto orgány v případě skutečného nebezpečí pomoc neposkytly. Nejvyšší správní soud již zaujal stanovisko právě k případům, kdy cizinec nevyužije vnitrostátní ochrany v zemi původu proti tvrzenému bezpráví a domáhá se pak mezinárodní ochrany v zemi, kde požádal u udělení mezinárodní ochrany. Tak v rozsudku ze dne 27. 6. 2005, č. j. 4 Azs 395/2004 - 68, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil, že: „*Obecné tvrzení o pronásledování, bez prokázání existence takového pronásledování za situace, kdy se stěžovatel účinně neobrátil se svými problémy na domovské orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu*". V rozsudku ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, dostupném na www.nssoud.cz, pak zaujal shodný právní názor, že: „*Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti*". Krajský soud navíc opodstatněně, v souladu se spisem, považuje tvrzení stěžovatele za nevěrohodná, resp. jeho odpovědi na otázky kladené žalovaným ohledně důvodů opuštění vlasti a týkající se osobního stavu. Tyto skutečnosti posiluje i to, že stěžovatel vystupuje v Schengenském informačním systému pod osmnácti identitami, což bylo stěžovatelem potvrzeno i při jednání správního soudu dne 7. 2. 2012. Na těchto závěrech nemůže změnit nic ani to, i pokud by byl pravdivý jeden příběh o krevní mstě popisovaný na http:// www.lidovky.cz/rodina. Stěžovatel také ani nepředložil žádný důkaz o konkrétním ohrožení své osoby z důvodu krevní msty.

Stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně posoudil okolnosti jeho rodinného života s družkou na území České republiky, avšak konkrétně neuvedl v jakém směru a z jakých důvodů je třeba závěry správního soudu přezkoumat (výtky, že se stěžovatel

podrobně vyjadřoval ke svému osobnímu a rodinnému životu, že zdůrazňoval okolnosti současného vztahu s družkou na území České republiky a že došlo k chybnému právnímu posouzení věci krajským soudem jiný výklad neumožňují)

Jádrem kasační argumentace stěžovatele je tedy v podstatě jen to, že jeho vycestování je v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, a to konkrétně s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, který mu garantuje právo na nerušený výkon jeho rodinného života. Stěžovatel je tak přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

Ustanovení § 14a zákona o azylu stanoví, že *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.* Odstavec druhý písm. d) téhož ustanovení stanoví, že *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.* Vyhodnocení nebezpečí vážné újmy je vždy na úvaze správního orgánu a pokud jde o vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky), musí primárně vážit, o porušení kterého mezinárodního závazku by mohlo dojít.

V daném případě jde o závazek státu respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Tento článek konkrétně zaručuje právo na respektování rodinného a soukromého života; ve svém odstavci prvém stanoví, že *každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence*, v odstavci druhém pak stanoví, že *státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*

Ustanovení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996, ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94) a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý, život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu. Z jeho judikatury přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod jsou velmi přísné (srov. rozsudek ESLP ze dne 6. 2. 2001, ve věci *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98).

Tomu ostatně odpovídá i svým způsobem výjimečný institut doplňkové ochrany, jehož smyslem a účelem je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo, z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu (vycházejících zejména, avšak nikoli bezvýjimečně, z hledisek humanity založených na objektivních hrozbách), neúnosné, nepřiměřené či jinak nežádoucí, požadovat jejich vycestování. Jakkoli se tedy aplikace institutu doplňkové ochrany vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase než v případě aplikace institutu azylu, jsou i při rozhodování o (ne)udělení doplňkové ochrany do jisté míry určující tvrzení samotného žadatele, z nichž je třeba vycházet.

Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva ale vyplývá, že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod se především vztahuje na skutečné rodinné vztahy, tedy na manželství, které je jak zákonné, tak i nefiktivní. O takový případ však v projednávané věci nejde. Nelze totiž nevidět, že zákonná manželka a dítě stěžovatele nejsou státními příslušníky České republiky a vůbec nežijí se stěžovatelem na území České republiky. Stěžovatel podle svého tvrzení sdílí na území České republiky společnou domácnost jen s družkou K. H. Rodinné vztahy se svou manželkou však nehodlá řešit a nemá úmysl se rozvádět. Nic tedy nenasvědčuje dlouhodobosti a hloubce vztahu stěžovatele a jeho družky. K ochraně rodinného a soukromého života cizince na území České republiky pak především slouží instituty zákona o pobytu cizinců č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, jichž mohou cizinci standardně využít. Řízení o udělení mezinárodní ochrany však slouží jen k ochraně osob ohrožených v zemi původu pronásledováním nebo vážnou újmou a nikoli k legalizaci dalšího pobytu cizince.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud při svém rozhodování postupoval ve smyslu této judikatury. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost stěžovatele nepřijatelnou, a proto ji odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 věta první s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2012, č. j. 7 Azs 23/2012 - 23, ustanoven zástupcem pro řízení o kasační stížnosti advokát Jiří Šrámek. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle ust. § 7 a ust. § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky, náleží ustanovenému advokátovi odměna za jeden úkon právní služby (sepsání doplnění

kasační stížnosti ze dne 30. 4. 2012) ve výši 2.100 Kč za jeden úkon právní služby, a podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky i náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč za jeden úkon právní služby, celkem tedy částka 2.400 Kč. Tato částka bude zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2012

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu